

Elf over 11

ELF OV

**Voetbalkenners
tackelen
voetbaltoppers**

VER 11

Kristof Terreur
Peter Vandenbempt
Peter Morren
Raoul De Groot
Stijn Vlaeminck
Dirk Deferme

Sammy Neyrinck
Imke Courtois
Maarten Vangramberen
Frank Van de Winkel
Aster Nzeyimana

WWW.LANNOO.COM

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

GRAFISCH ONTWERP | Studio Ron van Roon
ZETWERK | Mediactief

Als u opmerkingen of vragen hebt, dan kunt u contact opnemen met onze redactie: redactielifestyle@lannoo.com

© Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2018
D/2018/45/141 – NUR 482-491
ISBN: 978 94 014 5223 6

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Kristof Terreur
over

p.13

Peter Vandembemt
over

p.33

Peter Morren
over

p.55

Stijn Vlaeminck
over

p.85

Dirk Deferme
over

p.105

Raoul De Groot
over

p.121

Sammy Neyrinck
over

p.145

Imke Courtois
over

p.183

Frank Van de Winkel
over

p.197

Aster Nzeyimana
over

p.233

Maarten Vangramberen
over

p.249

INLEIDING

Dat een voetbalwedstrijd negentig minuten duurt, de bal rond is en een ploeg bestaat uit elf spelers is zelfs voor een voetballeek parate kennis. Dat elke speler een bepaalde positie op het veld inneemt en een rugnummer heeft, dat meestal verbonden is aan die positie, mag ook beschouwd worden als algemene kennis. Minder vanzelfsprekend wordt het als de verschillende spelfasen van een wedstrijd uitvoerig worden geanalyseerd. De kenner houdt wel van die discussies na de match. De leek iets minder. Die houdt vooral van het groepsgevoel. Het supporteren voor zijn ploeg.

Voetbal is passie. En dat voetbal mensen samenbrengt, is misschien wel de grootste kracht van dit simpele spel. De buschauffeur en de bankdirecteur, de metaalarbeider en de parlementariër, de schooljuf en de postbode. Allen hebben ze een andere achtergrond. Een eigen verhaal. Maar tijdens de wereldbeker voetbal staan ze samen, naast elkaar, met de tricolore op het aangezicht. Samen brullend naar een scherm. Samen springend bij een goal. Elkaar knuffelend bij de kwalificatie voor de volgende ronde. Het elftal van de nationale ploeg is meer dan een elftal. Tijdens een WK is het de lijm van de maatschappij. Het is een symbool van nationale trots.

En toch zijn de Rode Duivels uiteindelijk gewoon jongens die toevallig goed op een bal kunnen trappen. Net als achter de metaalarbeider, de schooljuf en de buschauffeur gaat er achter elke

Rode Duivel een verhaal schuil. Vaak een verhaal van knokken, strijden, niet opgeven en geluk. En het zijn deze verhalen die we in dit boek willen vertellen. Weg van de analyse. Weg van de miljoenen euro's die voetballers verdienen. De glitter en de glamour waarin onze voetballers vertoeven, is slechts een laag vernis. In dit boek schuurt een elftal van sportjournalisten een voor een het laagje vernis weg van een Rode Duivel.

Zoals elke Duivel een eigen speelstijl heeft op het veld, zo heeft ook elke journalist een eigen schrijfstijl. Het resultaat is een eigenzinnige bundel van elf nieuwe, diepgravende inzichten. Deze elf hoofdstukken maken de Rode Duivels plots heel tastbaar. Peter Vandenbempt ging in Parijs op bezoek bij kunstliefhebber Thomas Meunier. Dirk Deferme schrijft over de haat-liefdeverhouding tussen het Belgische publiek en Axel Witsel. Sammy Neyrinck portretteert Kevin De Bruyne in een verhaal van een stille jongen die uitgroeide tot een van de compleetste spelers van het moment. De ode van Maarten Vangramberen aan de indrukwekkende opmars van Romelu Lukaku biedt een andere kijk op de toch wel indrukwekkende carrière van *Big Rom*. Dat Kristof Terreur al jaren in Engeland woont om voor de krant de Premier League-Belgen te volgen, brengt hem in de bevoorrechte positie om enkele van de Rode Duivels beter te leren kennen. In dit boek schrijft hij een hoofdstuk over onze nummer 1, Thibaut Courtois. Wat zou Imke Courtois te zeggen hebben over vriend Dries Mertens? En Aster Nzeyimana over Michy Batshuayi, zijn ex-ploegmaat bij de jeugdploegen van Eendracht Aalst? Vilvoorde is de stad waar het allemaal begon voor Yannick Carrasco. Samen met de burgemees-

ter van de stad reconstrueer ik de weg die Carrasco als mens en als voetballer heeft afgelegd. En dan zijn er ook nog Peter Morren, Raoul De Grootte en Frank Van de Winkel. Peter neemt de herhaaldelijke comebacks op het allerhoogste niveau van Thomas Vermaelen onder de loep. Het intrigerende *rags to riches*-verhaal van de hardwerkende rebel Radja Nainggolan werd neergeschreven door Raoul. En dat de carrière van Eden Hazard duidelijk gelijkloopt met de grillige weg van de huidige generatie van Rode Duivels, legt Frank bloot met een omvattend overzicht.

Elf journalisten over elf voetballers. Elf over elf. Maar tijdens de wereldbeker in Rusland staan we wel gewoon als één man achter één ploeg. *Tous Ensemble* en *Red Together*.

Veel leesplezier,
Stijn Vlaeminck

**Kristof Terreur
over**

Van het vogeltje tot de duif: anatomie van een winnaar

El *Pajarito*'. Het is een koosnaampje dat de Pyreneeën zelden is overgestoken, laat staan dat het vaak zwart op wit is afgedrukt. Het vogeltje. Zo doopten enkele stafleden van Atlético Thibaut Courtois in 2011. Omdat zijn slungelarmen wel vleugels leken. Omdat hij in zijn eigen wereldje leek te leven. In zijn eerste maanden in Spanje maakte hij een erg verlegen indruk, ondanks het feit dat hij zich de taal door zelfstudie snel machtig maakte – enkel met de lidwoorden, het onderscheid tussen *el* (mannelijk) en *la* (vrouwelijk), worstelde hij een tijdje. Het was een piepkuike op ontdekkingstocht in een nieuwe leefomgeving. Recht uit het warme, ouderlijke nest in een nieuwe wereld gegooid. Op zijn negentiende stond het vogeltje plots op eigen benen. 'Atlético was het kompas in mijn carrière. Ook in mijn persoonlijk leven', zegt hij daar zelf over. De mens verloor het hart in Spanje. De doelman werd er nog meer roofvogel. Een kannibaal die tegenstanders op zijn menu wil en graag elke prijs wint, hoe klein ook. Een winnaar pur sang. Toen we Eden Hazard vorig seizoen naar zijn beste moment van Courtois polsten, antwoordde die met een knipoog: 'West Ham, uit. Zijn reactie na een late tegengoal. Hij sprong kwaad op, zwaaide met zijn armen en schreeuwde lelijke woorden.' In de kleedkamer van Chelsea kennen ze Courtois zo ook. De luidste is hij niet. Hij durft

wel eens geniepig grapjes uit te halen – dingen zo hoog plaatsen dat niemand erbij kan. Hij gooit er als eens een onwelvoeglijk woord tussen. Maar bovenal kennen ze hem als winnaar. Iemand die moeilijk tegen zijn verlies kan. Zelfs in onderlinge wedstrijden vraagt hij regelmatig om een herkansing. Zo geil naar glorie. ‘Je kunt een goede verliezer zijn door een nederlaag te aanvaarden, maar ik persoonlijk haat verliezen’, zegt Courtois. ‘Als je top wilt zijn, heb je die mentaliteit nodig. Niet alleen in het voetbal.’ Fierheid is er een neveneffect van. Wanneer trainer José Mourinho en assistent Silvino Louro eens platvloers naar hun kruis grijpen nadat hij op Aston Villa een bal heeft gelost – toon meer ballen – weigert hij na de match de hand van zijn coach te schudden: hij vindt zo’n gedrag allesbehalve respectvol. Met de ploegmaats gaat het er luchtiger aan toe. Wanneer Hazard tijdens de afwerkvormen op training een doelpunt maakt, durft die nogal eens treiterend te schreeuwen: ‘*New goalkeeper, please!*’ Als een tennisumpire die om nieuwe ballen vraagt. ‘Ach,’ zegt Courtois, ‘bij mij heeft hij dat nog maar zelden moeten roepen.’ Incasseren en terugprikken.

Het is ooit anders geweest. Destijds, in de jeugd van Racing Genk, kreeg Courtois te horen dat hij te keurig was. Te braaf. Dat hij te weinig coachte ook – ‘Waarom moet ik roepen als ze het toch goed doen?’ zou hij vaak zeggen. Van onze eerste kennismaking met Courtois, in de lente van 2009, herinneren we de verlegen, zelfs schattige jongen. Hij begint aan het seizoen 2008-2009 als zesde doelman. Sinan Bolat en Logan Bailly vertrekken tijdens de winter, Davino Verhulst is geschorst, Sem Franssen ligt in de lappenmand en Koen Casteels is nog maar net hersteld. Vanuit het

niets, niet eens vanaf de bank, verschijnt Thibaut Courtois op 17 april 2009 aan de aftrap van KRC Genk-AA Gent. Hij is zestien, maar lijkt van niks onder de indruk. In de aanloop naar zijn eerste match legt Genk zijn keeper een spreekverbod op, vader Thierry voert in zijn plaats het woord. 'Hij zal niet kraken', verzekert pa. Op het moment van dat telefonische interview staat Courtois in de tuin van de burens gewoon op de trampoline op en neer te wippen, zich van geen kwaad of druk bewust, 24 uur voor zijn vuurdoop. 'Misschien moet ik hem toch zeggen dat hij voorzichtig moet zijn', zegt pa. Hij breekt geen benen, 's anderendaags wint hij harten met een complexloos debuut. Zelfs zijn eerste interview is vertederend. Courtois: 'Dinsdag, toen zeker was dat ik in doel zou staan, en woensdag was ik zenuwachtiger dan voor de match. De keeperstrainer zei me om te spelen zoals bij de jeugd. En met dat gevoel stapte ik ook in de match. De ploegmaats gaven me ook vertrouwen, spraken op me in. Ze gaven me knuffels en zo. Papa zei me na de match dat hij fier op mij is. En dat ben ik ook.' Terug in de kleedkamer komt de spanning er wel uit. Hij moet braken, maar niemand heeft daar ooit mee moeten lachen. De dankbaarheid na zijn debuut is groot. Ook in de kleedkamer. Het is meteen het einde van zijn ongecompliceerde jeugd.

Als baby lijkt hij nochtans in de wieg gelegd om volleyballer te worden. Zijn vader, Thierry (een naar Limburg uitgeweken Waal), en zijn moeder, Gitte Lambrechts, spelen op dat moment allebei volleybal op het hoogste niveau. Dat hun eerste zoon later aan sport zal moeten doen, staat dan al vast. Dat hebben zijn ouders al voor de geboorte van hun kinderen beslist. Welke sport mogen ze

zelf kiezen. Ondanks het feit dat Thierry en Gitte hun kroost vaak meenemen naar het volleybal en hij zelfs leert tellen aan de hand van een scorebord in een sporthal, opteert Thibaut op zijn vijfde voor het voetbal. Hij sluit zich aan bij Bilzen VV, de plaatselijke vereniging. De broer van een vriendje had net zijn aansluitingskaart bij Bilzen getekend, maar Thibauts maat – op zijn vijfde te jong – was zo ontgoocheld dat zijn broer wel mocht gaan voetballen en hij niet, dat hij bleef huilen en aandringen. Zo laat Bilzen Courtois uiteindelijk ook toe tot de club.

Dat Courtois aardig kan voetballen, ontgaat ook de talentscouts van Genk niet. Op zijn achtste nodigt de grootste club uit Limburg hem uit voor een testdag. Ook tussen die honderd spelertjes valt Courtois op: er volgt nog een training, daarna een match en uiteindelijk ook de beslissing dat ze hem willen aantrekken. Veel twijfel over die stap is er niet. Als topsporters beseffen zijn ouders dat Genk een betere opleiding kan bieden. De dagelijkse ritten van Bilzen naar Genk – zo'n 18 kilometer – nemen ze er met plezier bij. Ze komen ook zo vaak mogelijk naar hun zoon kijken. Maar voor de verre verplaatsingen krijgt Courtois later wel een gsm mee. Zo kan hij meteen na de wedstrijd verslag uitbrengen.

De keuze voor het voetbal is dan, op zijn achtste, nog niet definitief. Hij combineert het voetbal nog een paar jaar met volleybal: hij speelt vooral toernooien met oudere zus Valérie. In de zomer gaat hij elk weekend mee om zijn volleyballende pa te bewonderen. Maar stiekem ook om mee te doen met de grote jongens. In hun tuin, met beachvolleyveld, zwembad en trampoline, wordt er

ook gevolleybald, maar vooral ook geravot. Stilzitten is niet het ding van de oudste zoon – een plaaggeest ook, vraag maar aan zus Valérie. In de Tuinweg in Bilzen is hij een beetje het cement tussen alle leeftijden. Tijdens de zomer, wanneer de omgeving wordt omgedoopt tot speelstraat, leeft hij zich uit tijdens de Olympische Tuinspelen, die ze zelf organiseren. De disciplines: voetballen, fietsen, zwemmen, trampolinespringen, salto's... Courtois: 'Op het einde kregen we prijzen: medailles van voetbaltoernooien waar die vriend nieuwe stickertjes over had geplakt.' Toch blinkt Courtois niet in alle onderdelen uit. Hij is niet de lenigste: 'In toestelturnen was ik nooit een held. Toen ik ooit eens te veel nadacht tijdens een salto, nam ik in mijn val zelfs de leerkracht mee met mijn voeten.' De handigste is hij evenmin. Meer dan eens moet zijn ma, een kinesiste, haar zoon naar de spoedafdeling brengen: kapsel van de enkel gescheurd, vinger ontwricht tijdens het voetballen op school, stuur in de lies bij een val met de fiets. Ooit belandt hij zelfs met zijn fiets in het zwembad, wanneer hij zoals idool Sven Nys rakelings langs de zandbak en de bommen in de tuin raast.

Die onhandigheid maakt van hem geen mindere voetballer. Tijdens een toernooi met de U9 van Genk in het Duitse Sodingen zet trainer Marcel Nies Courtois in doel. Hij wordt er meteen verkozen tot doelman van het toernooi. Iets wat de keeperstrainer in de jeugd, Gilbert Roex, niet is ontgaan. Hij merkt dat Thibaut de juiste coördinatie heeft en leergierig is. Een trainingsbeest. Eentje dat het spijtig vindt dat een oefensessie vroegtijdig wordt afgebroken. Tijdens de jaarlijkse evaluatiegesprekken bij Genk

herinneren ze zich ook hoe vader Thierry aanstipte dat ze in het volleybal veel meer traiden – Genk stond erop dat ze hem niet overbelasten.

Het talent is er bij Courtois, maar bij Genk loopt er wel één ‘probleem’ rond: Koen Casteels, even oud, doelman, maar lichamelijk vroeger rijp. Roex: ‘Thibaut heeft altijd tegen hem moeten opboksen, ook al speelde Koen snel een categorie hoger. Koen werd opgeroepen voor de nationale selecties, hij niet. Dat stak, maar we zijn op Thibaut blijven inpraten. Hij was gewoon laat lichamelijk matuur. Op zijn dertiende à veertiende hing zijn toekomst bij Genk écht aan een zijden draadje. Hij kreeg zijn eerste groeispurt, oogde klungelachtig en enkele veldtrainers begonnen aan hem te twifelen. Veel scheelde het niet of hij werd doorgestuurd. Maar wij, de keeperstrainers, zijn hem altijd blijven steunen.’

Zijn ouders twifelen. Zij vragen zich hardop af of Courtois wel hard genoeg is voor het voetbal. Hij reageert ontgoocheld als hij weer eens naast de nationale selectie valt, een vertrek wordt overwogen, maar vader en grootvader manen hem aan om op de tanden te bijten. Om zo hard te werken dat ze niet naast hem kunnen kijken. De jonge Courtois laat zich niet kennen. Ook niet op de Topsportschool in Genk, waar hij Moderne Talen-Sport (ASO) volgt. Elk schooljaar – op zijn laatste na – slaagt hij probleemloos. Nochtans is de combinatie voetbal-school niet vanzelfsprekend. Buiten de dagelijkse trainingen op de club krijgt hij in zijn lessenspakket nog zes uur keeperstraining per week en twee uur lichamelijke opvoeding. In die andere 24 lessen volgt hij het normale